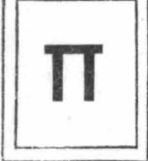

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΕΡ ΣΟΥΛΙΣ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

ΑΡΑΚΑΑΩ, μου επιτρέπετε;
 Ο άγνωστος, χωρίς να περιμένη την απάντη έκεινον που καθόταν στον πάγκο του δημοσίου πάρκου, κάθισε δίπλα του, άναψε με νευρική τάση ένα τσιγάρο και άρχισε να κυτάζει τα φύλλα των αντίκρινων δένδρων. Ο άλλος, του έριξε μια έρευντική ματιά και δυσαρεστημένος που του χαλούσαν την ησυχία του, τραβήχτηκε στην άκρη του καθίσματος, έβαλε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο και γρύλισε ένα τυπικό: «Ελεύθερα!»

Κι' οι δύο τους άσπασαν φαινόντουσαν ότι δεν ενδιαφερόντουσαν για την άμορφία εκείνης της άνοιξιάτικης βροδιάς. Δεν τους συγκινούσε ούτε η γοητευτική μαροδιά των λουλουδιών, ούτε η άπολυτη ησυχία, ούτε το παράνομο κελάδιον των πουλιών της νύχτας. Έμεναν καθισμένοι, άμυλητοι σ' εκείνο το παγκάκι, άποροφημένοι από τις μελαγχολικές σκέψεις τους.

Αυτό το δρομάκι όμως του πάρκου δεν ήταν έρημο. Κάθε τόσο περνούσαν από κοντά τους τρυφερά ζευγαράκια, που βόδιζαν άγκαλιασμένα και συζητούσαν για τον έρωτά τους, νέες γυναίκες με βραχεία άφροίματα προς τους κυτάζαν προκλητικά κι' ένα σωρό άνθρώπων που ζητούσαν λίγη δροσιά ή μια έρωτική περιπέτεια.

Σαφώς την ησυχία τους ήθελε να ταραξεί μια γυναίκα. Ήταν ένα από εκείνα τα κακομαθήμενα

πλάσματα που διορνούν για λεφτά, κατινίζουν σαν άράπηδες και γράφουν τους άνδρες στα παλιά τους παπούτσια. Στάθηκε κοντά τους, γέλασε προκλητικά και τους ζήτησε ένα τσιγάρο. Προημολογήθηκαν κι' οι δύο να της προσφέρουν το πακέτο τους, τινάζοντας από πάνω τους όλη τη νύχτα που τους είχε κυριέψει. Η νέα τους κύταξε πιο προσεχτικά.

— Προτιμώ του νέου! είπε μ' αβήθαια.
 Και πήρε ένα τσιγάρο από το πακέτο του άγνωστου. Έξαινος εύχαριστημένος άπ' αυτή την προτίμησι, την παρεκάλεσε να κρατήσει όλο το κοντί.

— Εύχαριστώ, του άπάντησε έκεινή. Φαίνεται καλός. Να κάτσω δίπλα σου;

— Αν δεν έχεις τίποτε χειρότερο να κάνεις; Της είπε ο νέος μ' άδιαφορία.

Η γυναίκα κόλλησε δίπλα του κι' άρχισε να φλυαρή για ένα σωρό πράγματα δίχως σημασία. Φαινόταν καθαρά ότι προσπαθούσε να τους κάνει εύχαριστη τη συντροφιά της. Θά έλεγε κανείς ότι ήθελε να μείνει κοντά τους για ν' αποφύγει κάποιο κίνδυνο. Κι' έτσι μάλιστα την άήθεια ήταν, γιατί κάθε τόσο έφριχνε ρουνητικά βλέμματα στην άκρη της δένδροστοιχίας και φαινόταν άνήσυχη. Ο νέος την περιεργαζόταν δίχως να μιλάει.

Έξαφάν σε κάποια στιγμή από το βάθος του δρόμου φάνηκαν δύο άνθρωποι. Ήσαν άστνωμοί. Μέσα στο φως του* φεγγαριού, τα κομπιά της στολής τους γυάλιζαν και το ρυθμικό βήμα τους τάραιε την ησυχία της νύχτας. Σελήνη και ζωρηά και φαινόται ότι μάλωναν. Όταν έφτασαν κοντά στο παγκάκι χαμρέτησαν και ρώτησαν τους δύο άγνωστους αν είχαν δη μια νέα να περνώει δω και λίγη ώρα από εκεί πέρα.

— Είπε μια λωποδύτρια, τους έξηγήσαν. Την κυνηγάμε τώρα τρία βράδια, μιά κατορθώνει και μιά ξεριγεί.

Η γυναίκα πέρασε το χέρι της με τριπερήλιση στη μέση του νέου και κούνησε πίσω από την πλάτη του. Οι άστνωμοί που άντελήφθησαν την κίνηση της μέσα στο σκοτάδι χαμογέλασαν. «Ε, ήσαν αυτοί από έρωτευμένους. Κάθε νύχτα βέβαια τσάτα τα μάτια τους!»

Ο νέος διάτασε λίγο πριν ν' άπάντησι. «Ώστόσο ο ήλικιωμένος άνθρώπος πρόλαβε κι' είπε στους άστνωμοίους:

— Όχι, όχι, φαίνεται ότι θά εμάβηξε από κανένα άλλο δρόμο. Μισώ όσα δεν έχει πρόσει κανείς από δω πέρα. Μά δεν μου λέτε εινε έπιπιδυνη λωποδύτρια;

— Ένας σωστός διάβολος. Δεν έχει άποψη πορτοφόλι για πορτοφόλι! Κάθεται κοντά στους διαφόρους κύριους που ρεμβάζουν στα παγκάκια και τους «εφορξίσει» μ' τρόπο τις τσέπες τους. Άς εινε, μάς συγχωρείτε για την ενόχληση...

Κι' οι άστνωμοί χαμρέτησαν και γάθησαν μέσα στο σκοτάδι.

— Μιά λωποδύτρια, άκούσατε; Μιά λωποδύτρια, είπε χοροδευτικά στο νέο ο ήλικιωμένος κύριος.

Ο νέος αναρίχισε και κύταξε προσεχτικά τη γυναίκα που είχε κολήσει δίπλα του. Τα χαματηριατικά της ταιφίριζαν με της γυναίκας που ζητούσαν οι άστρωφύλακες.

— Έσύ είσαι; Τη ρώτησε με περιφρόνησι και την έσπρωξε βάνουσα από κοντά του.

— Έκεινή έσκυψε το κεφάλι και είπε για νά δικαιολογηθή:

— Θέλω να ζήσω. Προτιμώ να γλιβώ παρά να πουλιέμαι στον κάθε ήλιθιο.

Έπειτα σηκώθηκε, ταχτοποιήσε το φόρεμά της και τους είπε:

— Εύχαριστώ που με σάσατε άπόψε από το κρηνητήριο. Γιατί σας! Και θέλω να φύγω. Ο νέος όμως την άρπαξε από τα χέρια και την άνάγκασε να σταθή.

— Μιά στιγμή, της φώναξε, να δω αν μου έλειψες τίποτε.

Κι' άρχισε να φάγει τις τσέπες του. Η γυναίκα δεν πειράχτηκε καθόλου άπ' αυτή την προσβολή.

— Μπορώ να πηγαίνω; Τη ρώτησε μ' άπλότητα όταν τον είδε ότι έπαψε να ψαχνεται.

— Δρόμο! της φώναξε πρόστιχα ο νέος. Λυπούμαι μόνο που διάστα να σε παραδώσω στους άστνωμοίους. Η γυναίκα έντελώς άπρόταξα άρχισε να κλάει. Δεν μπόρεσε ν' άντέξει στα προσβλητικά λόγια ενός άνθρώπου τον οποίον δεν πειράζε.

— Γιατί μου φέρονται μ' αυτό τον τρόπο; είπε παραπονετικά. Σου έκλεψα τίποτε; Το έζησα ότι θά ήσαν εύχαριστημένοι αν ήμουν μια γυναίκα του δρόμου. Κάτιμια σου γάλασα τα σχέδιά σου! Τι θές για την εκδούλευσι που μου έκανες;

— Άκούτε, δεσποίνε, έπενέθη ο ήλικιωμένος κύριος, στο νέο δεν όφειλετε χαμιά ενγνωμοσύνη. Έγω μίλησα στους άστνωμοίους. Μη στενοχωρηθείτε λοιπόν από τα λόγια του. Ο ήφοβος τον κάνει να μι' ξηθεί τι λέει. Άλήθεια, επιτρέψατέ μου να σας κάνω αυτό το μικρό δώρο.

Ναι, ναι, μη τρομάξετε. Είπε ένα πορτοφόλι. Το πορτοφόλι μου. Η μάλλον σταθήτε να σας δώσω τα χρήματα που έχει μέσα. Έλάτε, μη διατάξετε, εινε δικά σας. Αν θέλετε μάλιστα αβριο το πρωι περάστε από το γραφείο. Να η διεύθυνσις μου.

Η νέα γυναίκα, διαβάζοντας την κάστα του άγνωστου, έβγαλε μια χυαυή τρώμυ και μαρμάρωσε στη θέσι της.

— Είσαοτε!.. είπε με πινυμένη φωνή και σταμάτησε από τη φρέξη της.

— Ναι, είμαι ο Ζωρζ Λουσσέν, ο εισαγγελέως Ζωρζ Λουσσέν.

Η νέα άρχισε να τρέχει σαν έλαφι που το κυνηγούσαν. Όσο για τον άλλο, είχε μείνει μ' άνοιχτό το στόμα. Τόση ώρα λοιπόν καθόταν δίπλα στον διάσημο εισαγγελέα που έτρεχαν όλ' οι κακοποίη της κορομπόλεως κι' είχε πη τάσες άνοισιές, αυτός, ένας φοιτητής της Σορβόννης. Άλλά τι ήθελε ένας εισαγγελέως τη νύχτα μέσα σ' ένα δημόσιο

ζήτο; Τι ζητούσε; Για νά πιάσει κουβέντα με τον Λουσσέν αυτό σιστήθηκε.

— Πωλ Λαμπορού, του είπε με σεβασμό. Με συγχωρείτε που σας τάραισα με αυτές τις ιστορίες.

— Άκούστε, νέε μου, του άπάντησε με καλωσύνη ο Λουσσέν, έγω πρέπει να σας εύχαριστήσω που μου δώσατε την ευκαιρία να γνωρίσω αυτό τον τύπο της γυναίκας. Είπε πολύ σπάνιος στη ζωή. Σας βεβαίω μάλιστα ότι αβριο θά έρθη στο γραφείο μου, άφηρόντας κάθε κίνδυνο. Θά προσπαθήσω να την φέρω στον ίσιο δρόμο. Βέβαια δεν είμαι ιεραπόστολος, αλλά μ' άρέσει να κάνω ένα καλό. Γιατί θά μου πητε της έδωσα τόσα πολλά λεφτά; Γιατί τ' άνομη της, που σάς άνέφερε πρό όλίγου και το όποιο έσεις θά ξεχάσατε άσφαλώς, μού θυμίσε μια άδικία μου. Αυτή ή Αουσίλ Μαρινύ εινε ή κόρη μιας γυναίκας που έστειλα στη φυλακή, χωρίς νά ενδιαφερόθω καθόλου για την τύχη του παιδιού της αν και της το είχα ύποχαεθή. Στη ζωή, καθώς βλέπετε, συμβαίνουν ένα σωρό παράδοξες συναντήσεις. Όσο τώρα γιατί γυρίζω τη νύχτα στα δημόσια πάρκα, αυτό δεν εινε δύσκολο να το καταλάβετε. Μελετώ τους διαφόρους τύπους των άνθρώπων που περνούν κάθε βράδυ από δω πέρα. Κι' αυτές ή παρατηρήσεις μου με βοηθάν πάρα πολύ στη δουλειά μου. Έπειτα εινε τόσο άμορφα έδω. Μπορεί θαυμάσια να ξεκουραστή κανείς και να ρεμβάσει. Μά τώρα εινε ώρα παιά να πηγαίνω. Καληνύχτα σας.

Ο Λαμπορού έφαρξε με συγχίνη το χέρι του διασήμου εισαγγελέως κι' ώρα πολύ έμεινε κατόπι σκεφτικός κι' εύχαριστημένος που

Η νέα τους κύταξε προσεχτικά.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Σαλόν σπορ Σόν, 30 Ιουνίου.

Αγαπημένη μου, Βρίσκομαι σε μία άταισία πόλη και είμαι μονάχος μέσα σ' ένα άθλιο πανδοχείο. Έξω φυσάει άνεμος τρομερός που ξηραίνει τα πάντα και άνιχνει στους μεγάλους διαδρόμους, σαν μία άγρια άρμυριά.

Γιά να παρηγορηθώ απ' αυτή τη μανία της φύσεως σάς γράφω και χαίρομαι που σκέπτομαι πώς θα περάσετε και σεις παρόμοιες μέρες με το ταξίδι σας.

Μέσα στην έκκλησία του Σαιν Βενσέν είδα μία όμορφη δεσποινίδα που έκανε μετάνοιες. Έτσι δεν τ'ά λέτε αυτά τα σκυφάλια που κάνουν μπροστά στις άγιες εικόνες; Κοιτά της στεκόταν ή μητέρα της και την έπιναρνούσε με μεγάλη προσοχή. Καθώς έκρατοόσα σημειώσεις για τις Βυζαντινές εικόνες του ναού, αναφοριόμουν τι νάχε κάνει άρα γε ή νέα αυτή, όποτε να υποβάλλεται σε ένα τέτοιο κοιφομίσαιμα! Θά ήταν σπουδαίο ίσως το παράτομμά της. Μήπως γίνετε και σεις θήσικα, όπως συνηθίζεται τώρα στο Παρίσι; Κι όμως εινε κριμα που έδωσαν σ' αυτό τό όραιο πράγμα που λέγεται πίστις μία τόσο γούδια μορφή. Αν βλέπате πόση ευλάβεια βσιλεύει στην Ιταλία θά με καταλαβαίνετε. Άλλά πιστεύω πως θά την έπισκεφτείτε και θά με συμνηθίτε. Θά ίδιτε πόσο αλλοιώτικα τή ο κόσμος έζει.

Πέρασα όλο μου σθεδόν τόν χειμώνα μελετώντας τη μυθολογία σε παλιά συγγράμματα λατινικά και ελληνικά. Αυτό με διασκεδάσε πολύ κι αν ποτέ σας έλθη ή επιθυμία να μάθετε τίποτε σχετικά ζητήστε μου να σάς υποδείξω όμοιωμα βιβλία που θά σάς κατατοπίσουν και θά σάς κάνουν σοφή σαν κι' εμένα.

Πέστε μου πώς περνάτε τόν καιρόν σας; Ήθελα πολύ να τό έμάθαινα. Βάζω στοίχημα πως θά καταλήξετε να γράφετε κανένα βιβλίο, όπως κάνουν ή περισσότερες γυναίκες στη Γαλλία. Λίγη φαντασία, λίγη καρδιά ένιστε, λίγη ύποκρισία, λίγη ευλάβεια και γίνεται κανείς συγγραφέας. Ο Θεός να σάς φυλάξη απ' αυτό!...

Σας άποχαίρετώ. Φυσαι πάντα άνεμος δυνατός. Αν θέλετε να με κάμτε ευτυχισμένον γράψτε μου στο Άβινιόν: Πόσισα ενταίντ

ΠΡΟΣΠΕΡ

Άβινιόν 20 Ιουλιού

Φιλτάτη μου, Τό γράμμα σας έφθασε σέ μία στιγμή που ήμουνα πολύ λυπημένος για τόν θάνατο του Δουκό της Όρλεάνης και μου έδωσε λίγη παρηγοριά...

Βλέπω όπόσσο με λυπη μου ότι ή κοκκατάρια σας όλο και αζάνει. Πάντως σάς ευχαριστώ για τις προσενχές σας αν δεν εινε κι' αυτές κοκκατάρια και τίποτε περισσότερο.

Αυτοόμαι πολύ που διαβάστε μετάφρασι Όμηρου. Θά έπροτιμούσα να έδιδαράτε Έλληνική γραμματική που στην άρχή θά σάς φαινόταν πολύ βαρετή, μα ύστερα θά σάς βοηθούσε να καταλάβετε τόν πλοίο της Έλληνικής γλώσσας. Και τότε θά σάς έχόταν ή δι-

ελε κάνει μία τόσο ύψηλή γνωριμία.

Όταν κι' έκείνος όμος σηκόθηκε να φύγη είδε ότι του έλειπε τό ρολόι του, τό πορτοφόλι του, τ'ά πάντα. Τό μυαλό του πήγε άμέσως στη νέα. Αιτές ή λωποδύτριες εινε τόσο επικίνδυνες. Ναι τού εχαν πάρε όλη την περιουσία του. Τώρα θά ήταν ύποχρεωμένος να καταφύγη στην άστυνομία. Σκέφτηκε όμως πρώτα να δηγηθή τό πάθημά του στον Λουσέν. Φαντασθήτε όμως την έκπληξη τόν όταν από πρόσωπο του εισαγγελέως δεν άνεγνώρισε τόν Λουσέν!

Τότε κατάλαβε ότι είχε πέσει θύμα ένός ξυπνου λωποδύτη, ό όποιος κατάφερε να ξαφριζε τ'ά θήματα του κάνοντας τόν σοβαρό κι' άξιοσπετή κύριο και προσημοζόμενος στις περιστάσεις. Και μη ξερόνας τι να κάνει υπέβαλε μία μήνυσι... επί ύπεξαιρέσει και λοιπό.

Μά από τότε δεν ξαναπάτησε τη νύχτα σε δημόσιο πάρκο. Ειχε τόσο φοβηθή, όστε και τόν διευθυντή της άστυνομίας αν έβλεπε θά τόν έπαίνανε για σεσημαμένον λωποδύτη. Συμβαίνουν τόσα άπρόοπτα σ'α παγκόσμια τόν δημοσίον κήπον.

Μά τι τ'ά θέλετε, δεν ξεχάσε ποτέ τήνκαλώσην του Έισαγγελέως, ό όποιος δεν του έλεγε άζόρη και τό σακκάκι του.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΟΥΛΙΕ

άθεισι να μελετήσετε σοβαρά τ'ά Έλληνικά και θά έβλεπατε πόσα όραιο πράγματα θά είχατε να διαβάσετε και πώς θά έπατανε ν'άσολήσθε μόνον με τις τουαλιέτες σας. Όλα εινε όμορφα μέσα στόν Όμηρο, και τ'ά επίθετα έχουν μία άκριβεια θαυμαστή.

Θυμάμαι πως κάποτε είδα να λήη την θάλασσα πομφυρένια και τό βόηκα ύπερβολή, μα πηγαίνοντας στους Δελφούς ένα λιβασιόμα, είδα πράγματι τή θάλασσα πομφυρένια και τότε κατάλαβα πως δεν έλεγε χαμμά ύπερβολή ό Όμηρος. Ήταν μεγάλος ζωγράφος ό τυφλός Έλλην ποιητής!

Τά τελευταία λόγια από τό γράμμα σας εινε για μένα αίνιγματα. Μου λέτε πως δεν θά μου ξαναγράψετε και δεν ξερω διόλου τι σάς έχω για μια να αξίζω μία τέτοια τιμωρία. Γιατί παίξετε τόσο με τό ασθημά μου;

Χαίρετε. Περιμένο γράμμα σας που ε' άνοιξη όσα μου γράφατε ως τώρα πιζρά κι' άσχημα.

ΠΡΟΣΠΕΡ

Παρίσι 27 Αυγούστου

Αγαρεστή μου,

Τό γράμμα σας ήταν κάπως λιγώτερο άγριο από τ'ά άλλα. Τι κρίμα να μη τό λάβω κει κάτω που ήμουνα! Θά χαριόμωνα τόσο μαθαίνοντας ότι άρχίζατε να μελετάτε Έλληνικά. Γιά να σάς ευχαριστήσω κι' έγω θά σάς πω πως λέει ό Όμηρος την γυναίκα που έχει όραιο και πυκνά μαλλιά σαν κι' εσάς. Τήν λέει «ε δ π λ ο κ α μ ο».

Αυτοόμαι πολύ που θά πάτε τόσο άργά στην Ιταλία, γιατί κινδυνεύετε να βρθετε εκεί βροχές και να μη θαυμάσετε τόν όραιο σφρικό της Νεαπόλεως, όστε να φάτε φρούτα.

Στό γυρισμό απ' τό ταξίδι μου μου συνέβη ένα περιεργό έπεισόδιο. Καθώς έτοιμαζόμωνα ν' άνεβώ στο λεωφορείο, με τό όποιο θά ταξίδευα παρουσιάστηκαν δύο κυρίες και, όστε λίγο όστε πολύ, μου έμπιστεύθηκαν μία νέα καρδιά τόν έφρόκιστο να κάμη τό ταξίδι μόνη της και με παρακάλεσαν να την αναλάβω από τήν προστασία μου.

Αυτό δεν μου ήταν διόλου εχάριστο, γιατί κατάλαβα άμέσως πως θά έπρεπε να μην κρινίσω σ' όλο τό όρομο. Όποσδήποτε δέχτηκα και προσπάθησα να είμαι όσο μπορούσος ευγενής και δημητικος με την προστατευόμενή μου, που ήταν μία πολύ όμορφη γυναίκα και μιλούσε με μεγάλο ένθουσιασμό για την άθανασία της ψυχής!

Ή τριάντα πρώτες όρες έπέρασαν άρκετά καλά και εχάριστα, άλλα τις ύπόλοιτες 24 εχάμε συνόδους δύο άμιλητους νέους κι' έτσι έφθάσαμε βουθοι στο Παρίσι. Έκει ή νεαρή κυρία η' ευχαρίστησε θερμά για τή συντροφιά μου, για τις περιποιήσεις μου και μου ειπε πως ήταν πολύ ευτυχής που είχε ταξιδεύσει μ'έναν τόσο δ'ά σ'ό μ'ον άνθρωπο όπος ήμουν έγώ! (Επαναλαμβάνω άκριβώς τ'ά λόγια της). Όστε είμαι διάσημος; Μά πού είχε μάθει ποιός ήμουν; Μυστήριο!

Έαχέφθηκα άμέσως να τ'ά γράψω όλα αυτά σε σας που έχετε τόσο καλή ιδέα για μένα. Και σάς γράφω και κάτι άλλο: Τό Φθινόπωρο θά άρχισω να γράφω ένα ήθικοπλαστικό βιβλίο.

Σας άφνιο και περιμένο πάντα τ'ά γλυκά λόγια που μου έχετε ύποσχεθή.

Θυμάστε πόσο έθαυμάσατε τό βιβλίο μου με τις εικόνες από τις αντίκες της συλλογής μου; Άλλοίμονο! Έχασα τις προάλλες τήν όραιοτέρη απ' αυτές καθώς προσπαθούσα να βοηθήσω ένα μεθυμένο να γυρίση στο σπίτι του. Αυτό θά πη να κάνει κανείς καλά.

Νά με λυτάσθε, καλή μου φίλη.

ΠΡΟΣΠΕΡ

